

PARAULA I VIDA

«Crist ja regna per l'Església...» (IV)

Santa Pasqua de Resurrecció! Avançant en la cinquantena pasqual, i estimant el que és la nostra Església, do del Ressuscitat al món, avui us proposo admirar i experimentar l'Església com a comunitat portadora de perdó, d'esperança i d'alegria. Ho diu Jesús durant la Cena, «la vostra alegria ningú no us la prendrà» (Jn 16,22). **L'Església és font d'alegria pasqual.**

La Pasqua és el temps de l'alegria, pel perdó dels pecadors, i sobretot per la Vida nova del Ressuscitat que arriba a tot el món. «Les dones amb por, però amb una gran alegria, se n'anaren del sepulcre i van córrer a anunciar-ho» (Mt 28,8). Necessitem acollir i mantenir l'alegria que brota de la fe en el Crist pasqual, l'alegria que envaeix tots els personatges dels Evangelis de la Pasqua. Ja que és un fruit de l'Esperit Sant (Ga 5,22), demanem-la com a gràcia, com a «captaires» que som en l'oració, sempre mendicants davant Déu (Benet XVI).

La societat tecnològica ha aconseguit multiplicar les ocasions de plaer, però li resulta molt difícil engendrar l'alegria, perquè ens insereix en una dinàmica del tenir i no de l'ésser. En temps de grans crisis, com els actuals, sempre tenim motius per a la incertesa, la tristesa o la por. Però tenim moltes més raons per a viure en la confiança i en la joia profundes del creient, que sap —per experiència— que Déu porta el curs de les nostres vides i de la història, i que l'ha salvada ja en Crist i la dirigeix pacientment vers el seu acompliment feliç.

El Papa Pau VI parlà bellament de l'alegria: «L'home experimenta l'alegria quan es troba en harmonia amb la naturalesa i sobretot l'experimenta en l'encontre, la participació i la comunió amb els altres. I encara amb major raó coneix l'alegria i la felicitat espirituals quan el seu esperit entra en possessió de Déu, conegut i estimat com a bé suprem i immutable» (Gaudete in Domino, 1975, núm. 6). La font de la joia cristiana serà sempre la Paraula de Déu transmesa fidelment per l'Església, una Paraula que ens fa comprendre els esdeveniments sota la llum de la Revelació divina. És per la Paraula que ens adonem que Déu actua en la història dels homes: «Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo» (Sl 118,24).

Viurem l'alegria pasqual si «recordem les obres del Senyor» (cf. Sl 78) i tot el bé que es fa dins i per l'Església. Recordar quanta santedat es dona, quantes persones i institucions eclesials viuen per a estimar com Jesucrist. I igualment ens convé captar la «presència» del Senyor enmig nostre, per més oblit que molts voldrien imposar a aquesta presència silenciosa, humil, però esclatant i poderosa. Així ho experimentaren els dos deixebles d'Emmaús.

Hi ha nostàlgia de l'alegria. I les persones tenen dret a trobar-la en Crist i en l'Església. Nosaltres hem de ser aquests testimonis que «volem contribuir a la vostra alegria» (2Co 1,24) i pel baptisme l'Església ens fa testimonis de l'alegria de la Pasqua. Per més dificultats que experimentem, estem cridats a anunciar una alegria nova, transfiguradora de tot dolor i que venç la mateixa mort: «Sortien a sembrar tot plorant... i tornaran cantant d'alegria» (Sl 126). Per l'alegria hem de continuar atraient vers el misteri del Déu Amor, fent obra evangelitzadora. La nostra acció apostòlica ha d'estar informada per l'alegria. Un anunci apagat, sense vida ni entusiasme, desvirtua l'essència del missatge cristià. Cal que brolli del goig que experimenta un cor convertit i lliurat al servei del Senyor. Sant Felip Neri, profeta de l'alegria, deia que «el veritable mitjà de professar les virtuts, és estar sempre alegre».

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

Felicitació de la Pasqua al Sr. Arquebisbe

Infants de totes les escoles de la ciutat de La Seu, dirigits pel professor Rafel Llobet, i acompanyats per un grup d'acordions, van anar a felicitar la Pasqua a l'Arquebisbe Joan-Enric, al Claustre de la Catedral, el dissabte 7 d'abril, amb les tradicionals «Caramelles», com ho van fer també per a altres institucions i barriades de la ciutat.

GLOSSA

Que circuli l'amor de Déu!

El director d'un centre escolar, en un escrit adreçat als seus alumnes de batxillerat, escrivia en els moments en què la crisi començava a fer-se evident:

«No hem de menystenir la possibilitat que en els propers mesos moltes de les nostres famílies siguin sacsejades per la greu crisi econòmica que estem vivint. Potser en un futur proper no tindrem marge de maniobra si no hem previst un pla d'actuació. En el context actual es parla sovint d'una tempesta que s'acosta i que ens afectarà inevitablement a tots.

»En el nostre món circula gairebé de tot: informació, saber, diners, mercaderies, persones, virus, bombes, prostitució, drogues... Hi ha un dèficit, però, de circulació de l'amor. L'amor no circula la prou. En ocasions sembla bloquejat. És una força aparentment dèbil, però és la més forta. El nostre món té unes estructures febles, perquè s'han construït i es mantenen, sovint, sense aquesta força de l'amor. Però és realment tan poc sòlida la nostra societat? Podem fer quelcom per enfortir-la, fins i tot en un moment de crisi com l'actual?

»Apropem-nos a les cèl·lules socials més petites, les famílies i les relacions que s'estableixen entre els seus membres. Aguantem, de moment, gran part del pes de la crisi. Els seus membres

estan més propers afectivament i comparteixen béns i recursos emocionals i socials amb més intensitat, creant així un coixí contra l'adversitat. Ja veieu que, contra el que es diu, ara per ara la nostra societat té molts punts de solidesa. Convé reforçar-los i no oblidar que som a les mans del Senyor. No us deixeu portar per l'abaltiment i la desesperança!»

Davant les incerteses, les dificultats, la desolació fins i tot, és forta la temptació de caure en la desesperació, de posar-se les mans al cap i queixar-se: «La generació que ve ara viurà pitjor que l'anterior, és una generació perduda!» Ben lluny d'aquestes actituds, l'autor de l'escrit ens anima a l'esperança, fent cordada a l'escola, a la feina, amb els amics, a les entitats de les quals siguem membres... i a fer-ho com ens ensenya Pau: «Us demano que visqueu d'una manera digna de la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, procurant de conservar la unitat de l'Esperit amb el lligam de la pau.» (Ef 4,1-3) Perquè «...som les mans del Senyor», som les mans del Déu que ens estima infinitament, del Déu que confia en els nostres esforços i que il·lumina la nostra generositat envers els altres. Fem circular l'Amor de Déu!

Enric Puig Jofra, SJ

Pregària de Joan XXIII a Maria

«Oh Maria, auxili dels cristians, auxili dels bisbes, que ens heu donat recentment una prova particular del vostre amor en la basílica de Loreto, on ens plagué venerar el misteri de l'Encarnació, feu, amb el vostre ajut, que tot vagi encaminat a un resultat feliç, propici i pròsper. Amb sant Josep, el vostre espòs, els apòstols sant Pere i sant Pau, sant Joan Baptista i sant Joan Evangelista, intercediu per nosaltres.»

(Fragment de l'homilia del beat Joan XXIII, pronunciada el dia 11 d'octubre de 1962 —ara fa 50 anys— en l'obertura del Concili Vaticà II)

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 9,26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars.

L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samaria. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (21)

R. *En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec.*

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. / En menjaran els humils fins a saciar-se, / lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, / i diran: «Viviu per molts anys.» R. Ho tindran present i es convertiran al Senyor / tots els països de la terra; / es prosternaran davant seu / gent de totes les nacions. / Fins les cendres de les tombes l'adoraran, / s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R. Serà per a ell la vida que em dóna, / els meus descendents li seran fidels. / Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, / i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, / i els diran: «El Senyor ha fet tot això.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 15,1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dóna fruit en mi, el Pare la talla, i la que dóna fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi, no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 9,26-31)

En aquellos días, llegado Pablo a Jerusalén, trataba de juntarse con los discípulos, pero todos le tenían miedo, porque no se fiaban de que fuera realmente discípulo. Entonces Bernabé se lo presentó a los apóstoles. Saulo les contó cómo había visto al Señor en el camino, lo que le había dicho y cómo en Damasco había predicado públicamente el nombre de Jesús. Saulo se quedó con ellos y se movía libremente en Jerusalén, predicando públicamente en nombre del Señor. Hablaba y discutía también con los judíos de lengua griega, que se propusieron suprimirlo. Al enterarse los hermanos, lo bajaron a Cesarea y lo enviaron a Tarso.

La iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en la fidelidad al Señor, y se multiplicaba, animada por el Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *El Señor es mi alabanza en la gran asamblea.*

Cumpliré mis votos delante de sus fieles. / Los desvalidos comerán hasta saciarse, / alabarán al Señor los que lo buscan: / viva su corazón por siempre. R.

Lo recordarán y volverán al Señor / hasta de los confines del orbe; / en su presencia se postrarán / las familias de los pueblos. / Ante él se postrarán las cenizas de la tumba, / ante él se inclinarán los que bajan al polvo. R.

Me hará vivir para él, mi descendencia le servirá, / hablarán del Señor a la generación futura, / contarán su justicia al pueblo que ha de nacer: / todo lo que hizo el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,18-24)

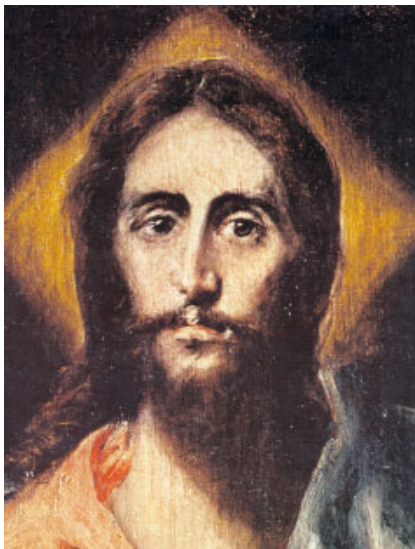
Hijos míos, no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras. En esto conoceremos que somos de la verdad y tranquilizaremos nuestra conciencia ante él, en caso de

que nos condene nuestra conciencia, pues Dios es mayor que nuestra conciencia y conoce todo. Queridos, si la conciencia no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Y cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada.

Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 15,1-8)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Yo soy la verdadera vid, y mi Padre es el labrador. A todo sarmiento mío que no da fruto lo arranca, y a todo el que da fruto lo poda, para que dé más fruto. Vosotros ya estáis limpios por las palabras que os he hablado; permaneced en mí, y yo en vosotros. Como el sarmiento no puede dar fruto por sí, si no permanece en la vid, así tampoco vosotros, si no permanecéis en mí. Yo soy la vid, vosotros los sarmientos; el que permanece en mí y yo en él, ese da fruto abundante; porque sin mí no podéis hacer nada. Al que no permanece en mí lo tiran fuera, como el sarmiento, y se seca; luego los recogen y los echan al fuego, y arden. Si permanecéis en mí, y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará. Con esto recibe gloria mi Padre, con que deis fruto abundante; así seréis discípulos míos.»

Faç de Jesucrist. Pintura d'El Greco, Sagristia de la Catedral de Toledo

COMENTARI

Jesús ressuscitat és en nosaltres

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Ac 14,5-18 / SI 113 / Jn 14,21-26 □ **dimarts**: Ac 14,19-28 / SI 144 / Jn 14,27-31a □ **dimecres**: Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8 □ **dijous**: Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11 □ **divendres** (■ Lleida): Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17 □ **dissabte**: Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21 □ **diumenge** vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.): Ac 10,25-26.34-35.44-48 / SI 97 / 1Jn 4,7-10 / Jn 15,9-17.

Llegir els textos del comiat de Jesús en els dies pasquals és molt adient. El llarg comiat de Jesús en l'evangeli segons Joan (Jn 13-17) és un text que té com a horitzó i com a marc l'existència pasqual dels deixebles. Per això el lector del comiat s'ha de situar entre els deixebles i escoltar Jesús que se li adreça directament. En aquesta instrucció, Jesús li ensenya com ha de captar-se per donar fruit. Ara bé, el model de l'existència pasqual dels deixebles s'emmiralla en la relació de mútua immanència que hi ha entre Jesús i el Pare: «Aquell dia coneixereu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi i jo en vosaltres» (Jn 14,20).

En el temps pasqual —no abans!— Jesús està en els deixebles i els deixebles en Jesús.

La imatge del cep i les sarments serveix per il·lustrar aquesta realitat de forma justa. Els deixebles han d'estar arrelats en Jesús, només d'aquesta forma Jesús restarà en ells i només així donaran fruit. També en aquest sentit, el temps pasqual és un temps privilegiat. Més que no pas el temps de la vida terrenal de Jesús. A vegades pensem que els deixebles de Jesús varen ser privilegiats perquè varen poder estar amb ell. Amb això no ens adonem que el temps de la Pasqua assenyala el pas a una existència en la qual Jesús

és amb els deixebles, a un temps de plenitud en el qual Jesús és en els deixebles. La situació és de molta més plenitud, de més proximitat, de poder donar fruit.

D'altra banda, convé recordar que en la tradició joànica la presència de Jesús és fruit de l'acció de l'Esperit (14,26 i 16,13). En aquest sentit, encara que el text no ho arriba a dir, tanmateix està implicat en el comiat que l'Esperit de la Veritat és la saba que ve del cep i passa a les sarments. És aquesta saba la que porta l'embranchida i la força del cep. Per això diu Jesús: «Sense mi no podeu (en present) fer res.»

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

19. Unió inseparable de Jesús amb els seus

La comparació del cep en els discursos de comiat de Jesús ressegueix tota la història del pensament bíblic sobre el cep i obre una profunditat nova. «Jo sóc el cep», diu el Senyor (Jn 15,1). I afegeix un mot important. Diu: «veritable». El Fill mateix s'identifica amb el cep, ell mateix esdevé cep. S'ha deixat plantar en la terra. El misteri de l'encarnació que Joan tracta en el pròleg, es reprèn aquí d'una forma inesperada.

Aquest cep ja mai més no pot ser arrencat, ja mai més no pot ser abandonat al pillatge: és definitivament de Déu, per mitjà del Fill, Déu mateix viu en ell. La promesa és irrevocable, la unitat és indestructible. Aquest és el gran nou pas de Déu en la història, que constitueix el contingut més profund d'aquesta imatge: encarnació, mort i resurrecció es fan aquí visibles en tota l'extensió. «El Fill de Déu, Jesucrist... no ha estat mai ara sí, ara no: en ell només hi ha el sí!» (2Co 1,19s). Així ho expressa sant Pau.

Si ara el Fill mateix és el cep, justament així s'indica que forma una unitat amb els seus, amb tots els fills de Déu dis-

persos, que ell ha vingut a reunir (Jn 11,52). El cep, com a denominació cristològica, té també una dimensió eclesiològica. Significa la unió inseparable de Jesús amb els seus, que per ell i en ell són tots aquest cep i que han rebut aquesta vocació de romandre en el cep.

Joan no coneix la imatge paulina del *cos de Crist*. El discurs del cep expressa objectivament la mateixa cosa: que Jesús és inseparable dels seus, la unitat d'ells amb Jesús i en Jesús.

Però el discurs també parla d'allò que aquest do demana de nosaltres. Aquest cep necessita per sempre més que sigui netejat. De neteja sempre en necessita l'Església; la necessita cada u en particular. El procés de neteja, dolorós i necessari, travessa tota la història, tota la vida dels homes que s'han fet de Crist. Cal que sigui extirpada la grandesa dels homes i de les institucions; tot allò que s'hagi fet massa important, cal que torni a la senzillesa i pobresa del Senyor mateix. Només per mitjà d'aquests processos de mortificació queda i es renova la fertilitat.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

L'escolta del Mestre interior

Un dels diàlegs de sant Agustí que ha copsat el meu interès des de fa anys és el *De magistro*. Allí es posa de manifest la diferència entre el mestre exterior i el Mestre interior. El mestre exterior educa, de fora estant, amb les seves paraules, gestos i vivències, mentre que el Mestre interior educa des de dins, sense parlar, sense moure's, sense gesticular.

Tot ésser humà està fet per connectar amb aquest Mestre interior, per escoltar-lo i discernir quina missió té encomanada. El mestre exterior no pot substituir la trobada amb el Mestre interior. La funció del mestre exterior és preparar el camí, fer possible la trobada amb el Mestre interior, però no pot fer-li dir el que no diu.

La fe és la resposta a la crida que s'esdevé en la interioritat més íntima. Déu és, en la interioritat, com un Mestre interior que, des de dins del jo, educa i obre a la plenitud. La fe es basa en la confiança que el Mestre interior vetlla per mi a cada instant, que ho fa generosament, incondicionalment, fins i tot quan jo m'he oblidat d'Ei, l'ignoro o el refuso explícitament.

La presència d'aquest Ésser augmenta en densitat en la mesura en què em desinteresso de mi mateix, que m'allibero de l'ego, que m'obro als altres; en la mesura que renuncio a mi mateix, que tracto d'oblidar-me. És com una mà que em sosté, però que em sosté en l'obscuritat. És com un camí que es fa pas a pas, però enmig de les tenebres. L'escolta del Mestre interior requereix una disposició d'ànim: la humilitat. Cal tenir ben present que, «per al Déu que parla en tot l'univers, estaràs sempre en el curs elemental» (Dag Hammarskjöld).

Karl Rahner entén el creient com un oient de la Paraula. Som éssers fets per escoltar la Paraula de Déu, però també el seu Silenci, perquè el seu Silenci és també l'enguatge. Com Martin Heidegger expressa en un conegut fragment d'*Ésser i temps* (1927), el silenci és, moltes vegades, més expressiu que moltes paraules.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

6. ✠ Diumenge V de Pasqua. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. Dilluns. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. x-xi); sant Benet II, papa.

8. Dimarts. Sta. Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc.; Aparició de l'arcàngel St. Miquel, patró dels radiòlegs i dels radio-terapeutes; St. Eladi, bisbe; St. Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. Dimecres. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. Dijous. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. Divendres. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prevere trinitari basc.

12. Dissabte. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria); sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Panç (s. III-IV), mr. romà; sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

EN PAREJA

La fuerza del amor sigue vigente

El amor nunca pasará de moda. Otra cuestión es que esté un poco anémico y haya que darle nuevo contenido a esta maravillosa palabra. Quizá esté algo depauperado y precisa de un balón de oxígeno de una buena transfusión. Pero no tema, volverá a tener el esplendor que tenía antes, cuando las cosas se hacían, pura y llanamente, por amor.

Por desgracia, la palabra *amor* se ha vuelto equívoca. Lo mismo vale para un barrido que para un fregado, y de tal confusión léxica no puede salir nada bueno. La gente incurre en confusiones trágicas. Por ejemplo, pensamos que el amor es pura espontaneidad y que, de lo contrario, no es amor sino obligación. De este modo, nos entregamos alegremente suicidas en los brazos del azar y de las intermitencias cardíacas. Es decir, seguimos jurando amor eterno en presente condicional.

Ya nos advertía el agudo Quevedo: «El amor es como el oro, que en sales cura y en bala mata.» Y nuestro filósofo José Antonio Marina nos recomienda que seamos prudentes y que si alguien nos dice «te quiero» preguntemos rápidamente: «¿Para qué?» Evite confusiones y exija que le conjuguen el verbo en tiempo transitivo, no sea caso...

No se puede negar que la fogosidad del enamoramiento, la imparable fuerza del amor, es necesaria para poner en marcha toda la relación amorosa que viene luego. Sabemos que la belleza es lo que inicialmente atrae a la gran mayoría de los enamorados. Esta suele ser básicamente física, pero luego se vuelve psicológica y espiritual. Y así debe ser, porque el amor basado y centrado únicamente en la belleza física suele tener mal pronóstico. La veterana escritora Mercedes Salisachs, conversando sobre la dinámica amorosa, me decía en una ocasión: «Querido doctor, el enamoramiento es egoísta, mientras que el amor es altruista.» Con su sensibilidad y su experiencia vital, confirmaba lo que nos dicen los estudios recientes sobre el cerebro humano.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En pareja, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

DAVID ABADÍAS

El cristià Constantí

Del 20 al 24 de març es va celebrar a Barcelona i a Tarragona un congrés internacional que va analitzar el naixement de l'Europa cristiana a través de la figura de l'emperador romà Constantí. Una trentena de ponents europeus —els millors especialistes— van estudiar la *qüestió constantiniana*, inseparable de temes tan actuals com les relacions Església-Estat i la institució del papat. El congrés, amb el títol «Constantinus, el primer emperador cristià? Religió i política en el segle IV», el van organitzar el Grup de Recerques en Antiguitat Tardana (GRAT) de la UB i el Departament d'Història de l'Església de la Facultat de Teologia de Catalunya, el responsable del qual és el Dr. David Abadías.

Com es va anar convertint, l'emperador Constantí?

Constantí, ja d'infant, va tenir l'exemple i l'ensenyament de la seva mare, Helena, que era cristiana; a més, va viure la tolerància que el seu pare, Constanci, va tenir envers els cristians durant les persecucions de Diocleciana. Posteriorment, va fer la seva elecció personal, i podríem afirmar que es va anar convertint gradualment al cristianisme.

Quina va ser la seva política religiosa?

Els cristians, tot i ser una minoria dins l'Imperi, no podien ser ignorats. Diocleciana es va posar en contra i els va perseguir, però la seva política va fracassar. Constantí, en canvi, va apostar per ells, per la seva organització, estructura i extensió, com a base per garantir la pau i la unitat de l'Imperi. Era una aposta de present, però sobretot de futur. I va encertar.

A quines conclusions es va arribar durant el congrés?

El tema de la política religiosa de Constantí és molt viu encara entre els estudiosos i, sense arribar a grans conclusions, sí que es pot afirmar que, majoritàriament, en el Congrés es va acceptar que Constantí va viure un sincer procés de conversió —es va rebutjar com a obsoleta la idea que la seva conversió va ser un fred càlcul oportunista. Fou un polític que es va servir de l'Església per garantir la pau i la unitat, i va ser un creient que va protegir i va afavorir el cristianisme.

Òscar Bardají i Martín

Tres capellans homenatjats enguany el Dilluns Sant

Mn. Anto Pallikunnen, que celebrava les seves noces d'argent sacerdotals, i Mn. Ramon Anglerill i Mn. Llorenç Utgés, que celebren enguany les noces d'or de la seva ordenació sacerdotal van ser homenatjats pels companys en el dinar de germanor posterior a la Missa Crismal, dut a terme a la residència de la Sagrada Família de La Seu d'Urgell.

Durant la missa, l'Arquebisbe, Mons. Joan-Enric Vives, va fer memòria dels preveres traspassats des de la darrera Pasqua: Mn. Antoni Baró, Mn. Rafel Orri i Mons. Sebastià Bonjorn.

22.000 persones escolten cada dia Ràdio Estel/ Ràdio Principat

Segons les dades que ha donat a conèixer el Baròmetre de la Comunicació en el mes de març, 22.000 persones escolten cada dia les nostres emissores diocesanes en territori català, Ràdio Estel i Ràdio Principat, 1.000 més que en l'última onada del darrer trimestre de l'any passat. Augmenta també el nombre d'oients que han escoltat regularment RÀDIO ESTEL/RÀDIO PRINCIPAT durant els últims 30 dies: 103.000 persones, 10.000 més que en l'onada anterior. D'altra banda, 26.000 persones manifesten que és a les nostres sintonies on es pot escoltar la millor música.

Gràcies pel suport i el vostre seguiment.

S'inauguren les noves instal·lacions de la Casa de Colònies d'AINA, al Principat d'Andorra

Les noves instal·lacions de la Casa de Colònies d'AINA a Canillo (Principat d'Andorra) han estat inaugurades, després de l'acte institucional que es va celebrar el dia 13 d'abril, i al que van assistir l'Arquebisbe Joan-Enric, bona part dels Cònsols majors i menors de les parròquies d'Andorra, l'Arxiprest de les Valls i els sacerdots, religiosos i religioses que treballen pastoralment al Principat, a més de l'arquitecte que ha dut a terme les obres d'ampliació Antoni Pol.

Mn. Ramon Rossell, artífex des de fa prop de quaranta anys del projecte AINA a Andorra, i l'arquitecte de les actuals obres, van mostrar i explicar el significat educatiu de les instal·lacions que prolonguen les que ja tenia AINA desenvolupades en dues fases anteriors a aquesta Casa de Colònies. L'acte es cloqué amb la visita a la sala de trobades i formació dels monitors, i l'hort Sant Galderic.

AINA organitza des de 1982, a l'estiu i durant tot l'any, colònies per a infants i joves, així com altres trobades i activitats en el lleure, amb la col·laboració de més d'un centenar de monitors i l'ajut desinteressat de moltes persones i institucions públiques i privades d'Andorra.

Els religiosos i religioses de la diòcesi es troben a Ivorra

Un bon nombre de religiosos i religioses dels Bisbats de Solsona i Urgell, acompanyats dels Delegats diocesans per a la Vida Consagrada i presidits pel Bisbe de Solsona, Xavier Novell, i altres sacerdots, van celebrar —seguint tradició, i en un ambient festiu i fraternal— la seva Trobada Diocesana pasqual de la Vida Consagrada, enguany a Ivorra i Sant Ramon.

Van poder gaudir i enriquir-se de l'espiritualitat del Santuari eucarístic del Sant Dubte, quan encara s'hi respira l'aire de la celebració del mil·lenni del Sant Dubte d'Ivorra, i la vivència del Convent Mercedari de Sant Ramon, amb testimonis ben significatius de les persones que formen la comunitat, Superior-Rector, Formador i Novicis. El centre de la jornada va ser l'Eucaristia, molt participada, en el Santuari del Sant Dubte, presidida per Mons. Novell i concelebrada per cinc sacerdots. Mons. Novell subratllà el valor de l'Eucaristia, com a afirmació de la nostra fe en aquest gran misteri i com a força que ha d'omplir tota la vida dels consagrats i consagrades, essent-ne testimonis davant el nostre món.

La trobada va finalitzar amb la pregària de Vespres a la Parròquia-Santuari de Sant Ramon.

Mons. Berzosa parla de Nova Evangelització als sacerdots d'Urgell

La Missa Crismal unida amb la ja tradicional Jornada Sacerdotal, que reuneix el Dilluns Sant a La Seu d'Urgell els preveres i els diaques del Bisbat d'Urgell al voltant del seu Bisbe, va comptar aquest any, el 2 d'abril, amb la participació de Mons. Raúl Berzosa Martínez, Bisbe de Ciudad Rodrigo, que ha dictat una conferència sobre «Preveres d'avui, nous evangelitzadors».

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presentar el ponent com un teòleg i un Bisbe molt qualificat per inspirar pistes suggeridores per a l'evangelització avui, no tan sols per la gran quantitat d'obres publicades i per la seva destacada trajectòria intel·lectual, sinó també per la seva acció pastoral a l'Arquebisbat de Burgos, d'on és originari, a l'Arquebisbat d'Oviedo, on fou Bisbe Auxiliar, i al Bisbat de Ciudad Rodrigo, d'on és Bisbe actualment.

Durant la seva conferència, Mons. Berzosa va parlar de la posició social i humana dels preveres d'avui, assenyalant que els sacerdots es poden sentir sovint irrellevants en el context actual, i patir un cert desajustament entre l'oferta pastoral i la demanda religiosa, així com també un desfasament entre la pròpia formació teològica i les noves realitats.

Amb tot es va mostrar optimista i va donar unes claus per anar desenvolupant una veritable espiritualitat i una pastoral de confiança, ja que els sacerdots són cridats a ser lúcids i a ser vincles de comunió. Va parlar amb profunditat de la Nova Evangelització i de les perspectives des de les quals cal evangelitzar la societat actual.

LA MISSA

Per què hem d'anar a missa el diumenge? (II)

Tinc un altre amic que me'l trobo cada diumenge a missa. Arriba aviat a l'església, em saluda i s'ofereix per llegir les lectures, em pregunta quins cants cantarem, qui cantarà el salm, si han vingut les senyores que han de passar la col·lecta... Ell no podria passar un diumenge sense anar a missa. És un bon cristià i ve a missa no per obligació, per costum o per complir, sinó per participar-hi i lloar al Senyor, tot fent Església amb els altres cristians. Ell sap que el diumenge és el dia del Senyor, de la festa, de la reunió dels cristians per celebrar la re-

surrecció de Jesús. Va a missa no només per fer acte de presència de manera devota però passiva, sinó per prendre part activa en la celebració, per proclamar la Paraula de Déu i per escoltar-la, per fer activa l'acció litúrgica que ens uneix a tots entre nosaltres i amb Jesucrist, que es fa present en la comunitat reunida que és la seva Església. Units a Jesucrist, que és el cap de l'Església, formem el cos místic eclesial del qual cadascun dels cristians som membres corresponsables i solidaris, amb una mateixa vocació i un mateix destí. Hem d'anar a la missa domi-

nical amb aquesta disponibilitat participativa: escoltar la Paraula de Déu, respondre a les invitacions del sacerdot, unir-nos a la comunitat amb el cant litúrgic, respectar els moments de silenci per fer la nostra pregària personal, adorar l'eucaristia tot menjant el pa de la vida que alimenta la nostra fe i dóna força a la nostra ànima. Sentint-nos solidaris amb els altres cristians que han vingut a la missa dominical. Identificant-nos amb allò que estem celebrant.

Mn. F. Xavier Parés
Delegat diocesà de Litúrgia